

2 Σεπτεμβρίου 2018

Ξεκίνησαν οι εργασίες της Σύναξης της Ιεραρχίας του Οικουμενικού Θρόνου

/ [Πεμπτούσία](#)

Την έναρξη των εργασιών της Σύναξης της Ιεραρχίας των εν ενεργεία Μητροπολιτών και Αρχιεπισκόπων του Οικουμενικού Θρόνου, η οποία συνεκλήθη κατόπιν προσκλήσεως του, και συνέρχεται από σήμερα, 1η Σεπτεμβρίου, μέχρι και τη Δευτέρα, 3η Σεπτεμβρίου 2018, στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Σταυροδρομίου Κωνσταντινουπόλεως, κήρυξε το απόγευμα ο Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαίος.

Στη Σύναξη, που πραγματοποιείται υπό την προεδρία του Πατριάρχου, μετέχουν περισσότεροι από εκατό Ιεράρχες, από την Έδρα του και ολόκληρη την οικουμένη, και θα συζητηθούν θέματα του Οικουμενικού Πατριαρχείου και διορθοδόξου ενδιαφέροντος.

Στην εναρκτήρια ομιλία του, ο Παναγιώτατος, επεσήμανε, μεταξύ άλλων, ότι « κατά καιρούς αντιμετωπίζομεν δυσκολίας και πειρασμούς, και τούτο επειδή λελανθασμένως τινές νομίζουν ότι δύνανται να αγαπήσι την Ορθόδοξον Εκκλησίαν αλλ' ουχί και το Οικουμενικόν Πατριαρχείον, αγνοούντες ότι αυτό ενσαρκώνει το γνήσιον εκκλησιαστικόν ήθος της Ορθοδοξίας».

Στη συνέχεια της ομιλίας του τόνισε: «Κατά την πρώτην χιλιετίαν, οι μακάριοι προκάτοχοι ημών αντιμετώπισαν τον πειρασμόν των αιρέσεων. Ο μέγας πειρασμός της δευτέρας χιλιετίας, όστις εκληροδοτήθη και εις την ην νυν διανύομεν, είναι τα δικαιοδοσιακά καθεστώτα. Πηγή του προβλήματος τούτου είναι ο εθνοφυλετισμός, αι τάσεις επεκτατισμού και η αθέτησις των ορίων των υπό των Πατριαρχικών και Συνοδικών Τόμων καθορισθέντων. Το Οικουμενικόν Πατριαρχείον έχει την ευθύνην να θέση τα πράγματα εν εκκλησιαστική και κανονική ευταξία, διότι μόνον αυτό έχει τα τε κανονικά προνόμια και την ευχήν και ευλογίαν της Εκκλησίας και των Οικουμενικών Συνόδων να επιτελή το υψηλόν και εξαιρετικόν τούτο χρέος ως φιλόστοργος Μήτηρ και αρχή των Εκκλησιών. Εάν το Οικουμενικόν Πατριαρχείον αποποιηθή των ευθυνών του και απομακρυνθή από την διορθόδοξον σκηνήν, τότε αι τοπικαί Εκκλησίαι θα πορεύωνται «ως πρόβατα μη έχοντα ποιμένα» (Ματθ. 9, 36), αναλισκόμεναι εις εκκλησιαστικάς πρωτοβουλίας, αι οποίαι συγχέουσι την ταπείνωσιν της πίστεως με την υπεροψίαν της εξουσίας. Όλη η μεγαλωσύνη του Πατριαρχείου ημών εξαντλείται εις την διακονίαν του μυστηρίου της Εκκλησίας. Η μοναδικότης αυτού δεν έγκειται εις την κατοχήν υπερανθρώπου κοσμικής τινος δυνάμεως, αλλ' εις την ταπεινήν και ανιδιοτελή βούλησιν αυτού να υποτάξη τον πειρασμόν της εξουσίας εις την χάριν και να μεταβάλη την ανασφάλειαν και τον φόβον του κατέχειν και κατακρατείν εις ελευθερίαν και δωρεάν. Ενταύθα ζώμεν την τελικήν δόξαν του πνεύματος, την ταυτιζομένην τη άκρα ταπεινώσει, την δύναμιν, η οποία «εν ασθενεία τελειούται» (Β' Κορ. 12, 9)».

